

határozatot a jelen év 8 elnökségi tag jóváhagyta.)

A programunkban szereplő magyar erdészek internetes világtalálkozójával kapcsolatosan a főtítkár ismertette az e-mail-en történt levélváltás tartalmát. A Kocsis Tibornak, Vancouverbe címzett felkérő levelünk megjelent a Soproni Diákok Egyesületének lapja, a KAPOCS c. újságjuk decemberben kiadott számában. Kocsis Tibor e-mail-en adott válaszlevelében az együttműködés lehetséges területeire kért javaslatot.

3/2002. (febr.8.) sz. határozat: Az Elnökség kifejezi örömét, hogy a Soproni Diákok Egyesülete (Vancouver B.C.) Egyesületünk együttműködési szándékát elfogadta. Az együttműködés kezdeti területinek a következőket javasoljuk: az Erdészeti Lapokat rendszeresen eljuttatjuk, köszönettel fogadjuk a KAPOCS c. lapjukat, kölcsönösen szorgalmazzuk cikkek megjelentetését. Egyesületünk Wagner Károly Erdészeti Szakkönyvtára szívesen fogad szakmai anyagokat és egyéb emlékeket megőrzésre és kiállításra. A

külföldön vagy Magyarországon élő kollégák címét kérésre megpróbáljuk felkutatni és a megadott címre eljuttatni. Egyesületünk tagsága segíti a Magyarországra hazalátogató kollégák itthoni tartózkodását, szakmai programigényeik kielégítését. (A határozatot a jelenlévő 8 elnökségi tag jóváhagyta.)

A továbbiakban a főtítkár az éves és a négyéves ciklus lezárásával és a következő időszak tervezésével kapcsolatos kérdések megvitatására kérte az elnökséget, mely a következő határozatot hozta:

4/2002. (febr. 8.) sz. határozat: Az elnökség az 1998-2002. évi program megvalósulásáról, beszámolóként, színes, képes kiadványt jelentet meg a küldöttközgyűlésre (Vándorgyűlésre), melyet minden egyesületi tag megkap. Kérjük a tagságot, egyesületi tisztségviselőket, hogy dokumentumok, fényképek titkárságunkra való eljuttatásával segítsék a kiadvány tartalmának teljesebbé tételét.

Az Egyesület 2002. évi pénzügyi

egyensúlyának javítása érdekében az Erdészeti Lapok márciustól 24 oldalon jelenik meg.*

A 2002. évi tervezéskor kimutatott bevételi hiányt pályázatok beadásával kell fedezni. (A határozatot a jelenlévő 8 elnökségi tag megszavazta.)

További hozzászólások, javaslatok az elnökség részéről nem merültek fel, ezért az elnök megköszönte az ülésen résztvevők munkáját és az elnökségi ülést bezárta.

kmf.

Káldy József
elnök

Ormos Balázs
jegyzőkönyvvezető

Hitelesítők:

Bak Júlianna régióképviseelő
Puskás Lajos régióképviseelő

♦ ♦ ♦

* A szerkesztőség ezúton kér elnézést, hogy a jelentős terjedelemcsökkenés miatt a sajnálatosan megszaporodott nekrológok némelyikét csak az áprilisi számban tudja közölni.

Kathy Sándor erdésztechnikus 1940–2001

Ismét gyászol a Nyírerdő Rt. kollektívája. 2001. december 6-án a család, a munkatársak és barátok mély részvétellel kísérték utolsó útjára a debreceni köztemetőben Kathy Sándor erdésztechnikust, a Nyírerdő Rt. Guthi Erdészeti erdőművelési ágazatvezetőjét.

A társadalom Kathy Sándor halálával igazi erdészt veszített el: jól képzett, cselekvő szakembert, közmegebecsülésnek örvendett embert. Nehéz helyzetekben is segítőkész barátot, megértő, mások gyarlóságait megbocsátani, elfeledni, a sajátját elismerni és mindig korrigálni tudó kollégát.

Szakmáját szolgálatnak tekintette, melyre Istenől életfogytig tartó elhívást kapott. Nem tehernek, hanem kegyelmi ajándéknak tekintette az erdővel való foglalkozást. Nagy betegségében is figyelemmel kísérte a Guthi Erdészetenél folyó munkákat, a fiatalabb erdészek gondjait, sikereit.

Pedig embert próbáló, nehéz időben választotta a sokgyermekes földműves család sarja az erdész pályát. Kenyérkereső erdei fizikai munka mellett levelezőként tudta elvégezni a technikumot. A tanulást, önmaga továbbképzését életre szóló kötelességnek tekintette, szelleme mindig nyitott volt az újra. Sok szép erdészeti kutatási programnak volt tevékeny részese, kutatásai eredmények gyakorlati alkalmazója.

Erdőművelőként vált ismertté a neve a

Nyírségben és jóval azon túl is. De értett a szakma minden fontos részletéhez, szívesen figyelte a vad mozgását, az erdő és a vad kapcsolatát. Ebben is, mint minden eleje kerülő konfliktusban, állásfoglalását a harmóniára való törekvés jellemezte. Ezzel a tulajdonságával elnyerte munkatársai – felettesei és beosztottai – nagyrabecsülését. Az átlag erdészt messze meghaladó, magas beosztásokkal bízták meg több alkalommal, de ő lelke mélyén mindig megmaradt igazi tő melletti erdésznek. Számos választott tisztséget töltött be életében, ezek mindegyike újabb szolgálat felvállalását jelentette számára. Kifogyhatatlan volt türelemben és megértésben. Túl a hatvanadik életévén, érdeklődő figyelemmel hallgatta fiatal kollégái képzületének származását, dicsőre a használható elképzeléseket, enyhe, de sohasem gúnyos mosollyal fogadta a teremtett világ szigorú törvényeit mellőzni akaró elgondolásokat. Munkásságát számos kitüntetéssel is elismerték. Kathy Sándort, életművét dicsőrik az általa nevelt erdők, a guthi tölgyesek, akácok és nyárasok, továbbá azok a kollégák, akik itt maradvá megőrzik jó emlékezetükben a kitűnő erdészt, a példamutató embert.

Üdv az erdésznek!

Dr. Szíjjártó Tóth Imre (1926–2001)

1926-ban született Kecskeméten.

A Pázmány Péter Tudományegyetem Jog- és Közgazdaságtudományi Karán 1949-ben végzett.

1961-ben „kitűnően megfelelt” eredménnyel szerepte meg a könyvvizsgálói oklevelet.

– Első munkahelye 1950-ben a Csongrád megyei Földhivatal.

Ezt követően (megszakítás nélkül) a Keszeméti Állami Erdőgazdaság, a Szabadszállási Állami Erdőgazdaság, a Bajavidéki Állami Erdőgazdaság, a Bajai Vízgazdálkodási Társaság, ahol revizorként, ill. főkönyvelőként dolgozott. És végül – de nem utoljára – a Gemenci Állami Erdő- és Vadgazdaság, ahol 1968. aug. 1-től nyugdíjba meneteléig 1986. ápr. 30-ig, mint főkönyvelő dolgozott.

1986 májusától 2001-ig a Budapesti Erdőfelügyelőség, majd pedig a Földművelésügyi Költségvetési Iroda revizori feladatok ellátására rendelte ki.

Mint a MÉM, FM, FVM főrevizorának, a tárca intézményeinél végzett, az intézmények feladatellátását költségvetési gazdálkodását értékelő megállapításai és elemzései, nagymértékben járultak hozzá a tárca intézményeinek fejlődéséhez, a bizonylati, pénzügyi és okmányfegyelem megszilárdításához.

A revizori osztály, valamint a Gemenci Erdő- és Vadgazdaság Rt. aktív és nyugdíjas munkatársai nevében búcsúzó: dr. Sz. Tóth Imre, nyugodjon békében!

Varga Rudolf
erdész

Ilka Lajos (1908–2001)

1908-ban született Kölkeden.

Erdész pályája Székelyszabarban kezdődött, Frigyes főherceg birtokán volt erdész gyakornok.

A tatai erdész szakiskola után visszatért a hercegi birtokra, ahol kerületvezető erdészként dolgozott.

1938–39-ben Kőrösmezőre szólította a kötelesség, s így lett a Kárpátaljai Állami Erdőbirtok vezető erdésze.

Újabb szolgálati hely: a Szekszárdi Erdőgazdaság igazgatója, majd a Bajai Erdészet vezetője, ezután Szabadszálláson szintén az erdészet vezetője.

Munkahelyi állomásai még: Mohács, Kistápe, Izsák, Csabony, Szalkszentmárton, míg az 50-es évek végén a Karapancsai Erdészet műszaki vezetője, s még abban az időben lett vezetője az Érsekcsanádi Fásítási Erdészetnek.

1950-től 70-ig az erdőkívüli fásításban évi 2–300 ha területen létesített új erdőt.

Nyugdíjazása után még hosszú évekig (21 évig) volt nélkülözhetetlen munkatársa a Bajai Erdészetnek.

Korrekt, igazságos, jólelkű, segíteni kész embert és kollégát veszítettünk el.

Búcsúzik a Dunaártéri, a majdan Gemenci Erdő- és Vadgazdaság Rt., ahol eltöltött évtizedeid értékét megköszönni: nincs elég időnk.

Varga Rudolf
erdész

Vendel Ferenc emlékére (1906–2001)

Sümegeen született 1906. augusztus 22-én, ahol édesapja erdőgondnok volt.

Elemi iskolai és gimnáziumi tanulmányait Sümegeen végezte. Érettségi után a Magyar Királyi Bányamérnöki és Erdőmérnöki Főiskolán folytatta tanulmányait Sopronban, ahol 1929-ben szerezte meg az erdőmérnöki diplomát.

Gyakornoki munkáját az Egri Érsekségnél kezdte 1931-ben, majd annak letöltése után a Felnémeti Vasútüzem üzemmérnöke.

1940–45 között erdőgondnokként dolgozik Egerbaktán. Az erdők államosítása után a MÁLLERD Egri Igazgatóságának Egerbaktai Erdőgondnokságát vezeti 1949-ig.

Ezt követően (1949–50) erdőgondnok Mátrafüreden.

– Az erdőgazdaságok átszervezése után a Dél-Mátrai Erdőgazdaság fahasználati csoportvezetője 1952-ig. 1953-tól főmérnök, majd az újabb átszervezést követően 1958-tól 1970-ig fahasználati osztályvezető.

Az 1970-es erdőgazdasági összevonások után az egri székhelyű Mátrai EFAG fahasználati osztályán dolgozott nyugdíjba vonulásáig, 1971-ig.

Kitűnő szakmai és emberi kapcsolatairól kell megemlékezni. A nehéz helyzeteket kivédte, nem volt sértődékeny és nagyszerűen hidalta át – a második világháború után közismert – konfliktusokat.

Szellemi képessége feljogosította a vezetői beosztásokra. Alapos elméleti és gyakorlati felkészültsége, erdőismerete, az új hatékony eszközök és munkamódszerek iránti fogékonysága révén valamennyi munkakörben kiemelkedően teljesített. Igaz embersége, igazságossága lehetővé tette, hogy még a nehezen kezelhető kollégákkal is nagyszerűen együtt tudott dolgozni.

Történeteit nagyon sokszor érdeklődéssel hallgattuk, sokat tanultunk tőle, amihez nagyban hozzájárult, hogy környezetében őszinte baráti légkört teremtett. A vele együtt dolgozók becsülték, tisztelték és szerették.

A családját szerető Feri bácsink lánya és fia közül a fiú lett erdőmérnök, folytatva a generációs elkötelezettségét.

Nyugdíjasként is kapcsolatot tartott volt kollégáival, az egyesületi és más nyugdíjas találkozók rendszeres résztvevője volt. Idős korában is szellemileg friss és kiegyensúlyozott volt, bizonyára ennek is köszönhető a jó fizikai kondícióit és hosszú életét.

Azon kevesek közé tartozott, aki 1999-ben átvehette a rubin diplomát.

E tartalmas élet végén 2001. október 10-én kísértük utolsó útjára Egerben.

Kedves Feri bácsi!

Mi, akik Veled dolgoztunk és ismertünk, emlékedet kegyelettel megőrizzük.

Üdv az Erdésznek!

Fejes Dénes

Gereben János (1910–2001)

*Maradjunk így, gyertyát se végy elő,
Legyen sötétség, lelkem így pihen,
Olyan rejtő és olyan ölelő
Talán anyám testében volt ilyen.*

Áprily

A harmincas évek elején, a soproni sportrendezvények egyik ragyogó száma volt a főiskolás tornászcsapat gúlagyakorlata. Amikor a többszintes gúla csúcán a befejező tornász kitartotta a kézállást, mindig nagy taps jutalmazta a mutatványt. A gúla két szilárd tartóoszlopának egyike Gereben János volt, a másik Party István. Mi akkor, mint licista diákok, ámulva figyeltük az erő, az ügyesség, az egysíkú lépés látványos produkcióját. Ennek a jelenetnek kódbevezető képe kísért meg most, amikor végigtekintek Gereben János életútján. Lényének szimbólumává nemesült a tartóoszlop rendíthetetlen nyugalma, megbízhatósága, a rábízott feladatok teljesítése. Családjának, barátainak, munkahelyének vagy alkalmi találkozások légkörében sohasem vált harsogó szóvivővé, de alakja csendesen meghatározó volt.

Az Egyetemen 1937-ben szerzett erdőmérnöki diplomát, majd rövidesen – Kárpátalja erdőségei közel egynevedét birtokló – Latorica Rt. szarvasházai erdőgondnokságában állt munkába, ahol megismerkedett a kárpáti hegyvidéki erdőgazdálkodás minden szépségével és nehézségével. Az akkori idők könyörtelen és gyors változásai 1943-ban a sátoraljaújhelyi erdőfelügyelőséghez sodorták, ahonnan rövidesen Budapestre rendelték szolgálatra az FM Erdészeti Főosztályára. Innen hívták be katonának, végül a háború vége Grázban érte. Ekkor sok tízezer gyanútlan társával együtt hazafelé készülődve szovjet hadifogságba került a Ladoga-tó környékére. Innen 28 havi éhezés, fagy, nyomor után 49 kilóra lefogyva jött haza, de emberi tartását soha fel nem adva.

Itthon az akkori MÁLLERD szervezetébe tartozó Dunaártéri Nemzeti Vállalat főelőadójaként lelkesen és örömmel vált ismét erdőszé. Az államberdzset 1950. évi, földindulásszerű átszervezése őt sem kerülte el. A bányász- és erdőszakma egy bölcsőben ringása lehetővé tette számára, hogy 1951-

ben a Bányászati Tervező Intézet geodéziai osztályán helyezkedjék el. A kitűnő erdőszeti földmérési alapokat megfejeelve bányamérési ismeretekkel, az akkor sztárszakmának számító bányászkollektívának jeles tagjává vált. Az erdőszekkel sohasem szakadt meg a kapcsolata és több, meghurcolt idősebb erdősz kollégának biztosított állást az osztályán. 1974-ben műszaki tanácsosi címmel nyugdíjazták.

Nyugdíjazásával új szakasz kezdődött életében. Fáradhatatlanul ápolta a régi barátságokat otthonukban is felkeresve barátjai családját, éltek bár az ország bármelyik sarkában. Külön gondja volt az egyedül maradtakra, az özvegyekre. Gondosan válogatott versek hosszú sorát tudta kívülről és csendes hangon elmondva ajándékozta meg vele, megnyugvást, biztatást, erőt adva a meghallgatónak. Egy életen át megmaradt tartóoszlopnak.

*Elbűll, ellilán minden kedvestünk
Akit bozzánk köt sorsa drága szállal
Amíg sötét körben ketten leszünk
az alattodalt dúdoló halállal*

Áprily

Tóth László (1931–2001)

Tóth László, a HM Budapesti Erdőgazdaság Rt. nyugalmazott vadászati főfelügyelője 1931. november 14-én született Válon, 2001. július 1-én hunyt el Budapesten.

Általános iskolai tanulmányait befejezve mezőgazdasági szakiskolába került, 1952-ben érettségizett Sátoraljaújhelyen. Ezt követően felvételt nyert a soproni Erdőmérnöki Főiskolára és 1957-ben megszerezte az erdőmérnöki diplomát.

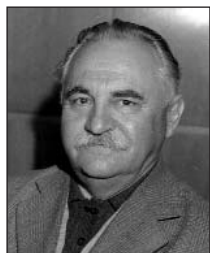
1957-ben került a Mezőföldi Állami Erdőgazdasághoz, előbb, mint erdőszeti előadó, majd erdőszetvezető beosztásba.

1964-ben alakult meg az MN Erdő-és Mezőgazdasági Igazgatóság, amikor a Lovasberényi Erdészet és vele együtt Tóth László erdőszetvezető is az új szervezethez került. Kiváló szakmai munkájának köszönhetően 1968-ban a központba, Budapestre helyezték, ahol mint fahasználati és fagyártmány-termelési előadó, majd főelőadó dolgozott. 1973. május 1-től az időközben önálló erdőgazdasággá átalakult cég vadászati főfelügyelője lett. Irányítása alá tartozott az MN Budapesti Erdő-, Mező- és Vadgazdaság egész vadgazdálkodása a vadföldök művelésétől a vadásztatásig. Ezt a munkakört egészen nyugdíjazásáig ellátta.

Égész pályafutását az élővilág tisztelete, a kollégák, beosztottak megbecsülése és az Erdőgazdaság iránti feltétlen hűség jellemezte.

Munkáját, emberi magatartását számos elismerés, kitüntetés fémjelzi. Többször lett „Kiváló Dolgozó”, birtokosa volt többek között a „Honvédelmi Érdemérem”-nek, a „Haza Szolgálatáért” kitüntetés különböző fokozatainak.

Dr. Papp László
aranydiplomás, Kaán Károly díjas
erdőmérnök
1916-2001

A ceglédi Kossuth Gimnázium első osztályában találkozunk először. Öt évvel volt idősebb nálunk, lett és maradt élete végéig mennyi sokunknak egy csapásra: 'az Öreg'. A megfontolt, kora gyermekségétől kezdve már sokat látott, tapasztalt, mindig mosolygó, csillogó fekete szemű, alacsony fiú tanulmányi eredményeiben a legjobbak közé került, a tomaszerek csodált mestere lett. Nehéz sorsból. Dobozen született 1916-ban, Édesapját az I. világháború vitte el. Édesanyja is hamarosan elhunyt. Árvaházba, majd néneje gondozásába került, míg a libapásztorokodást a tanulással fel nem cserélhette. A ceglédi Hadiárva Otthonban kapott helyet. Innen végezte el a gimnáziumot, itt érettségizett. Tarsolya nem volt üres: németül már folyékonyan beszélt, mivel Svájcban egy hadiárva-kat fogadó svájci családnál megtanult németül, és két nyáron át figyelgethette, milyen az ottani élet, de soha nem szűnt meg hazavágyóni, Doboza. Diáktársaként együtt választottuk ugyanazt a pályát: két alföldi gyerek az erdőmérnököt.

A Hadiárva Otthon gondoskodása Sopronba is elkísérte: ottani intézetében nevelő lehetett. Külön szobát kapott, innen indulhatott el az egyetemi 'scriptorium', amely a negyvenes évek elején kettőnk után másokkal együtt jegyzetek sorát készítette el segítségül a tanuló társaknak, kézikönyvként a végzeteknek évtizeden át. Először gyorsírással készített feljegyzéseinket tettük át, hamarosan azonban Modrovich professzor úr rendelkezésünkre bocsátotta kéziratát, abból készíthettük kézírással, később írógépen, ábrák megrajzolásával a tankönyvpótló jegyzeteket, belső forgalmazásra, költségtérítéssel, de haszon nélkül.

1943-ban végzett. Modrovich ismerte a 'hallgató urakat', 'az Öreg' és nehéz helyzetét is, hiszen négy éven át figyelhetette szorgalmát, előmenetelét. Végzsigorlat közben a miniszteriális elnököt tájékoztatta 'munkatársa' helyzetéről. Egy hét múlva már kézben volt ki nevezése: békéscsabai erdőfelügyelőség, majd a csíkszeredai m. kir. erdőgazgatóság. Mint a mesében: a dobozi libalegéről – magyar királyi segéderdőmérnöként – Erdélyben, a Hargita közelében! Tanáraink és főhatóság, ma 'humánpolitikainak' mondható kapcsolatát de sokszor emlegettük hálával, nevelői példaként!

Az I. világháborús hadiárva a II. sem kímélte meg. 'Az Öreg', a 'Kis Papp', szakaszának végén araszolt, cipője kapcák ellenére is nagy volt, sérült lábbal került hadifogságba. 1946. januárját azonban már Debrecenben kezdte az állami erdőgazgatóságnál. Erdőhivatalt, szakmunkásképzőt vezet, míg 1950 januárjában az Erdészeti Kutató Intézetbe került annak egyik alapító munkatársaként. Segéd-kutatóként kezdte, de 31 év múlva nemzetközi ismertségű kandidátusként fejezte be ugyanitt.

Tudományos munkaterületei a csemeteter-

melés és az erdészeti meteorológia voltak. Mindkettőben elismerten nagyot alkotott.

Szaporítóanyag-termelési javaslatait 330 kísérlet mintaszerű beállítására és értékelésére alapozta. A nehezen csírázó magvak vetési módszere, az iskolázást helyettesítő gyökérlélevágás, a csemetekerti altalajtrágyázás, majd a nemes nyárok dugványozása közben kidolgozta a szaporítóanyag intenzív megtermelésének számos új eljárását és a csemetekerti üzemtervezés módszereit. Később az ERTI kecskeméti Kísérleti Állomására került, ahol a csemetetermelés koncentrálása, a gépesítés lehetőségei foglalkoztatták. Az 1960-as évek derekán fokozódott a nemzetközi szaporítóanyag-forgalmazás, ekkor készítette el a nyárok és fűzek fajtatisztasága és fajtaazonossága szigorú ellenőrzésének nemzetközi előírásokhoz illeszthető tervét. Utolsó tevékenységei egyikeként kidolgozta a nemesített akác klónok vegetatív szaporításának módszereit, irányította a forgalmazható mennyiség jelentős növelését.

A rendszeres erdészeti meteorológia több fejezete az ő munkáiban áll rendelkezésünkre. Feldolgozta több évtized ország szemlézési adatait a mezővédő erdősávok tervezéséhez. Munkássága egyre ismertebb és elismertebb: a Földművelésügyi Minisztérium az ERTI-t bízta meg a 250 erdészeti csapadékmérő állomás hálózatának irányításával, értékelésével. Az általa feldolgozott adatokat a Meteorológiai Intézet vette át. Ezt követően megkezdte és megszervezte az erdő mikroklimatikus viszonyainak vizsgálatát, először mezővédő erdősávokban, kopárokon és a sziki erdőkben, majd a futóhomokon. Erdőállományokban országos felvétel keretében 250 mikroklima vizsgálatot végzett, ezeket építette a Mátra, a Börzsöny és a Bakony csapadékvizsúlyainak leírását. Figyelme kiterjedt a szélsőséges időjárás (hő, vihar) kártételeire, az ipari eredetű légszennyezés környezeti hatásaira. Szemléletében a csemetetermelés és a mikroklima kapcsolata is különös hangsúlyt kapott.

1961-ben doktorált, 1965-ben megvédte kandidátusi dolgozatát. Ezekben a technológián túl elsősorban a csemetetermelés ökológiájával foglalkozott. Több Akadémiai központi és regionális Bizottság látta örömmel tagjai sorában.

Erdményeit 25 könyvben, könyvrészletben, 82 tanulmányban, közel 90 szakvéleményben, számos népszerűsítő, egyetemi előadásban adta közre. 12 külföldi konferencián, tanulmányúton ismertethette kutatásait, kereste művelt témakörei fejlesztésének lehetőségeit.

Tevékenységét az erdészet egyebek között 1994-ben, sajnos csak 13 évvel nyugdíjba vonulása után, a Kaán Károly emlékéremmel ismerte el. A Magyar Meteorológiai Társaság tiszteletbeli tagjai körébe hívta, Steiner Lajos emléklapkellet tüntette ki.

Ha van barátí fájdalom, elhunytának híre vételekor ezt mennyien éreztük! Ha van segítő, áldozatos, mindent elfedező emberi szeretet – kedves tekintete ezt sugározta! Ha van magasra felröppenő, de fészke táját el soha nem felejtő életpálya – ragyogó példát láthatunk benne! Hamvait, végakarata szerint, a szertett dobozi, ősi tölgyesek ölelő koronái alatt adták vissza a szülőföldnek.

dr. Szőnyi László

Ferencz László
1932-2002

Január 17-én elhunyt Ferencz László, a Vértesi EFAG nyugalmazott igazgatója. A jogutód Vértesi Erdő Rt. közössége nevében dr. Széles Attila mb. vezérigazgató búcsúzott el Tőle:

Alig három hónapja a nyugdíjas találkozó résztvevőjeként üdvözölhettük, és a sors kifürkészhetetlen akaratából most, néhány nappal 70. születésnapja után fájdalmas búcsút kell vennünk Tőle.

Tatán született, édesapja hosszú ideig Eszterházy gróf testőr-vadásza volt, így a gyermekkori természetközeli élmények meghatározták későbbi pályaválasztását.

A középiskolát a Tatai Piarista Gimnáziumban végezte, majd a Soproni Egyetemen 1954-ben szerzett erdőmérnöki diplomát.

1955. január 1-én lépett szolgálatba az akkor még Vértesi Állami Erdőgazdaság Pusztavámi Erdészeténél, majd az Oroszlányi Erdészetnél fahasználati műszaki vezetőként dolgozott. Pályájának teljes időszakát ennél a vállalatnál, ill. jogutódjánál, a Vértés és Gerecse tájain töltötte. 1960-tól a Tatabányai Erdészet vezetője, majd 1975-ben a Vértesi Erdő és Felfeldolgozó Gazdaság igazgatója lett, 1990-ben bekövetkezett nyugdíjzásáig. Igazgatói tevékenységének erre a 15 évre úgy tekintünk vissza, mint egy kiegyensúlyozott, békés korszakra, amikor az itt dolgozó kollégák igazi közösséggé kovácsolódtak össze.

Széles körű szakmai műveltségének köszönhetően nyitott szemmel járt a világban, igyekezett itthon hasznosítani a külföldi tanulmányútjai alkalmával látottakat. Kanadai tapasztalatok alapján ebben az időszakban indult meg a vállalatnál a gyengébb minőségű faanyag hasznosítására az aprítéktermelés. Az Erdőgazdaság jelentős rekultivációs munkákat végzett, amelyek eredményeként a külszíni bányaművelés által okozott tájsebek fokozatosan behegedtek.

Szenvedélyesen szerette az erdőt, szinte naponta járt kint a területen, csak sportos öltözködésben érezte jól magát. Munkatársait személyesen ismerte – nemcsak az erdészeket, hanem a fatermelőket és a régi erdőművelőket is. Emberséges volt, ajtaja nyitva állt bárki előtt, ha munkahelyi vagy akár magánéleti gondokkal keresték meg, és ha tehette, segített. Szakmai tevékenységét az állami szervek számos kitüntetéssel ismerték el, amelyek közül kiemelkedik a Munka Érdemrend arany fokozata.

Élsportoló volt, a hatvanas években a koronglövő válogatott keret tagjaként Európa Kupát nyert.

1990-ben történt nyugdíjazása után sajnos keveset találkozhattunk vele, visszavonultan élt. Úgy érzem, Wentzely Dénes erdész-író szavaival búcsúzóul most ő üzen nekünk:

„Egy marék parázs kell, mert a kihűlt habmuban fázik az ember! Én... szeretném felszítani azt a marék parászt, hogy lelketek mélyén újra lobogva égjen az erdei tűz! Hogy meglepszen sok fagyos nappalon és világítsen sok sötét éjszakában.”

Nyugodj békében!